

Каменъ изгледа магарето, хвърли тоягата и тръгна къмъ коша. А Владо, мургавото момченце, стрелнатъ отъ нѣкаква чудна мисль, бързо затича къмъ съседитѣ. Баща му пхтѣше приведенъ въ кукурузния кошъ, дѣдо му седѣше на трикракото столче предъ казана и смъркаше лулата си, когато той дотича съ стиснати шепи, приближи лекичко смълчалото се магаре, бутна опашката му нагоре и тръсна шепа подъ нея. Инатѣтъ на старото магаре сякашъ се строши. То развъртѣ опашка, разтропа се, па тръгна по отпъканото колело.

— Бре, я го вижъ — усмихна се Каменъ, пусна кулена въ коша и съ два-три скока застана предъ скърцащия валсъ.

— Ха така, сине, — усмихна се и дѣдо Панчо.

— Рипни, Марко, — заподрипва отъ радостъ Владо.

Но изведнажъ Марко лудо се разкача, заудря задникъ по стърката, докато най-сетне я изкърти, разкъса обвързания съ върви хамутъ, блъсна се о котела и съ страшенъ ревъ се тръшна на улицата, като се затъркаля въ пепелъта.

Каменъ изгледа изпочупения валсъ за маджунъ, разпокъсания хамутъ, продънения котелъ, па се спуствна къмъ сияещия Владо.

— Чакай да видимъ, момче, ти за това ли се въртишъ тждява! Политна той да го смаже отъ бой, но дѣдо Панчо се изправи като стълбъ насреща му, разпери ржце и строго отсѣче:

— Пшшштъ, ти си виновенъ. Кой дяволъ те кара да разправяшъ предъ него за магарешкия инатъ? Детето не знае наше, ваше . . . А пъкъ ти, бе, — обърна се той къмъ разтреперилия се Владо — нѣма ли за тебе деца да си поиграешъ, . . . а? Я да се махашъ оттука, догде не сме намѣрили лѣка и на твоитѣ лудории!

Стоянъ Ц. Даскаловъ

ЕСЕНЬ

Отгоре слизатъ стадата,
гората вече посърна,
тѣ идатъ всички въ селата,
овчаръ се въ кжщи завърна.

Ще почнатъ късни седѣнки,	Ще грѣе жито въ хамбари,
ще свирнатъ медни кавали,	катъ злато чисто ковано,
ще тръгнатъ съ нови читанки	ще радва млади и стари,
децата, лѣтосъ играли.	че всичко вечъ е прибрано.

Тогазъ ще село запѣе,
следъ тежка мжка презъ лѣто,
на воля ще се засмѣе,
на воля — че е благато.

Н. Моневъ